

Proloog

Lachlan

*T*ien jaar geleden.
‘Lachlan!’

Fuck.

Geweldige timing, pap.

Maar als ik me naar mijn vader omdraai, verschijnt er een glimlach op mijn lippen. Ook al zou ik veel liever met Olivia zoenen, véél liever, ik ga niet lullig doen tegen mijn vader.

‘Ja, pap?’

‘Je bent laat.’

Ik werp een blik over mijn schouder naar waar Olivia stond. Gelukkig is ze er niet meer, het bewijs is weg. ‘Nee hoor.’ Ik haal mijn schouders op en hoop dat hij me gelooft. Is een kwartier echt te laat? In zijn ogen misschien. In de mijne? Ik ben op tijd. ‘Ik was gewoon...’

‘Gewoon wat? Een tiener aan het zijn? Gewoon aan het zoenen met een meisje? Gewoon wat, Lach?’ Hij houdt zijn hoofd schuin en kijkt me aan. Zoals hij altijd doet als hij doorheeft dat ik onzin uitkraam. Ik heb hier geen tijd voor, dat is duidelijk als ik in de verte mijn team zie staan, die onze kant op kijkt.

Ik zucht luid. ‘Gewoon ja op al het bovenstaande,’ zeg ik uiteindelijk.

Hij knikt. ‘Het team komt op de eerste plaats, jongen. Altijd. Je team. Je teamgenoten als je die hebt. Je sponsors.’

‘Ja, ja.’

‘Wil je er nonchalant over doen? Er zijn honderd andere coureurs die jouw plek kunnen innemen. Die er een moord voor zouden doen. De coureurs die falen, zijn degenen die vergeten dat al deze mensen er voor hen zijn en voor het succes van het team.’

‘Ik snap het. Ik begrijp het.’

‘Je had me bijna voor de gek gehouden. Ik heb je beter opgevoed dan dat: om iedereen hier te respecteren. Bovendien heb je hier zo hard voor gewerkt, om eindelijk te komen waar je nu bent. Je bent er zo dichtbij dat je het bijna kunt proeven.’

‘Ik had gewoon een beetje lol. Je maakt er veel te veel van.’

‘Ga je alles op het spel zetten voor een meisje? Je kunt in je eigen tijd seks hebben.’ Hij wijst met zijn duim over zijn schouder. ‘Niet tijdens hun tijd.’

‘Jezus.’ Ik hoest het woord uit. Het is waar. Ik zat aan haar te friemelen omdat Olivia de mooiste borsten heeft die ik ooit heb gezien – niet dat ik er al veel heb gevoeld – maar Jezus, mijn vader die het over seks heeft? Dat is het laatste wat ik wil horen.

‘Wat?’ Hij kruist zijn armen over zijn borst. ‘Wil je een man zijn? Draag dan verantwoordelijkheid voor je eigen tijd en je eigen keuzes, dan zal ik je als een man behandelen.’

‘Pap,’ snauw ik.

‘Nee. Laat me uitpraten.’ Hij schuifelt met zijn voeten. ‘Als man heb je veel keuzes in het leven. Keuzes die je carrière vooruit helpen. Keuzes die relaties opbouwen. Keuzes die... laten we zeggen, je driften bevredigen.’

Het zal wel. Ik rol met mijn ogen.

‘Maak je geen zorgen. Ik weet dat je alles weet over de bloemetjes en de bijtjes. Ik weet zeker dat je, gezien de kleur van je wangen en je open rits, net wat meer hebt geleerd.’

O. Mijn. God. Het is onmogelijk om je broek op een nonchalante manier dicht te ritsen.

Nooit. Zeker niet nadat je vader je erop heeft aangesproken en heeft uitgelegd waarom. Niet dat hij op alle punten gelijk heeft.

De opwinding van Olivia's hand in mijn broek verdwijnt. Weg, net zoals ik weg zou willen uit dit gesprek.

Hoe kan ik er in godsnaam niet schuldig uitzien met mijn rits open?

‘Maar wat je niet echt begrijpt, Lach, zijn de gevolgen van je daden.’

‘Mijn team staat te wachten.’

‘Preciés. Je team staat te wachten.’ Hij trekt zijn wenkbrauwen op. Geweldig. Oordeel maar over mij. Ik kijk hem strak aan. Kom óp, pap. ‘Net zoals ze hebben gewacht terwijl jij onder andere met Olivia flirtte, die zich ongetwijfeld verstoep tot ik weg ben. Ik weet zeker dat ze charmant is en veel goede eigenschappen heeft, maar hen laten wachten terwijl jij aan het flikflooiën bent, is onacceptabel.’

‘Kunnen we dit gesprek nu afronden?’ vraag ik.

Hij steekt een vinger op. ‘Al die mensen in gele uniformen bij je auto zijn hier voor jou. Natuurlijk verdienen ze hun brood, maar dat is hun keuze. Ze hebben ervoor gekozen om jouw carrière te helpen bevorderen en daarvoor tijd met hun gezin op te offeren en dingen die ze voor zichzelf zouden moeten doen te laten liggen, allemaal om jou te helpen je droom om de top te bereiken te verwezenlijken. Kyle heeft net een zoon gekregen en hij is hier bij jou, voor jou, in plaats van bij zijn pasgeboren kind. Jij, Lachlan, komt altijd op de eerste plaats in je racecarrière, maar al die mannen en vrouwen daar komen op een goede tweede plek en dat mag je nooit vergeten.’

‘Ik begrijp je, pap.’

‘Je teamgenoot, je crewleden, je medewerkers: zij zijn net zo belangrijk als jij. Zij zijn je team en zij verdienen net zoveel respect, want zonder hun hulp kun je je talent niet benutten.’

En het verwijt werkt. Ik slik de brok in mijn keel weg. ‘Ik weet het.’

‘Er zullen veel Olivia’s in je leven zijn, maat, veel vrouwen om je in te verliezen, maar er zal maar één Formule 1 zijn. En op de dag dat je je afvraagt welke van de twee op de eerste plaats komt, is dat waarschijnlijk het moment waarop je moet overwegen om ermee te stoppen.’

Ik ben het niet met hem eens. Ik heb coureurs gezien met vrouwen en vriendinnen, en dat heeft hun prestaties niet in de weg gestaan. Maar ik ga niet in discussie. Ik ben niet in de positie om iets anders te zeggen dan ‘ja’, want hij heeft gelijk over al het andere.

Hij reikt naar me toe en knijpt in mijn schouder. ‘Hard werken en toewijding zijn niet altijd leuk, maar ik weet hoeveel tijd en werk je erin hebt gestoken en hoe graag je dit wilt. Je moeder en ik zullen alles doen wat in ons vermogen ligt om je hierin te steunen, zoals we altijd hebben gedaan. Maar je moet ook de man zijn die mensen willen steunen.’

‘Ik wil het wel. Ik ben die man,’ zeg ik terwijl het schuldgevoel aan mijn vastberadenheid knaagt.

Zo onopvallend mogelijk rits ik mijn gulp dicht.

‘Weet je het zeker?’ Hij kijkt me aan met een ernst die ik nog nooit bij hem heb gezien. Hij kijkt me van man tot man aan en dat doet iets in mijn borstkas samentrekken. *Dit is wat ik al wil zolang ik me kan herinneren.*

‘Ja.’ *Formule 1 is het ultieme doel.*

‘Oké.’ Hij knijpt nog een keer in mijn schouder en klopt me op mijn rug. ‘Wat heb ik je altijd gezegd?’

Ik herhaal de woorden die ik vanaf dag één in dit hamsterwiel heb gehoord. Woorden waarvan ik weet dat ik het geluk heb ze te horen en die zeldzaam zijn in deze wereld met opdringerige vaders die via het succes van hun zoons willen leven. ‘Dat dit leuk moet

zijn. Dat als het niet leuk meer is, ik altijd mag besluiten om iets anders te gaan doen en weg te gaan als ik dat wil. Dat deze sport niet bepaalt wie ik ben. Dat doe ik zelf.'

Hij knikt, met een trotse glimlach op zijn lippen. 'En dat meen ik. Dat heb ik altijd gedaan en dat zal ik altijd blijven doen.'

'Dat weet ik.'

Maar hoewel ik zijn woorden kan herhalen, bepaalt deze sport wel degelijk wie ik ben. Dat is al zo sinds ik voor het eerst achter het stuur van een kart zat. Sinds die eerste adrenalinestoot toen ik over de finish kwam en de geblokte vlag zag. Sinds die eerste keer dat ik bij de Grand Prix van Australië stond en het gerommel in mijn borstkas voelde en het kenmerkende gejaan van een Formule 1-motor hoorde.

Er is nooit een andere optie voor mij geweest.

Ik ben een coureur.

Het is mijn doel om deel uit te maken van de elite van twintig coureurs in de Formule 1.

Lachlan Evans. Wereldkampioen.

Zoals altijd heeft mijn vader gelijk. *Dit moet mijn volledige focus hebben.*

Ik wil winnen.

Ik. Zal. Winnen.

Ik accepteer geen andere optie.

Hoofdstuk 1

Blair

De muziek speelt op een razend tempo en de bas trilt door je borstkas. Overal zijn mensen. Bij de deuropeningen. Op hun tenen langs de muren. Ze tuiten hun lippen terwijl ze ongeduldig wachten en proberen de bar te bereiken in een golf die ongeveer elke tien minuten lijkt te komen. Ze hopen allemaal dat wat er op de flyer stond waar is: dat dit de plek is waar Formule 1-coureurs komen als er een race in de stad is. Een beetje promotie voordat de raceweek in volle gang begint. Als je het geluk hebt een kaartje te bemachtigen, kun je misschien wel met hen op de foto voor je social media, om te bewijzen dat je met hen hebt ‘opgetrokken’.

En na een paar uur hier te hebben gezeten, voldoet het zeker aan de verwachtingen.

De sponsor van de avond had de coureurs gevraagd om een uur te blijven. We zijn nu drie uur verder en ik ben meer dan klaar met het lawaai, de chaos van het evenement en alles wat daarbij hoort. Deze meid kan maar een bepaalde hoeveelheid fake aan, en dat is hier vanavond in overvloed aanwezig.

Het oude stenen herenhuis waar het feest wordt gehouden, ligt aan de rand van Barcelona. Als ik naar buiten stap voor wat frisse lucht, word ik omringd door verzorgde gazons en een uitgestrekte tuin.

Prachtig in het daglicht, maar een beetje intimiderend in het

donker, ware het niet dat de lichtslingers boven mijn hoofd een zachtheid toevoegen die de meeste schaduwen verdrijven.

Ik strijk met mijn handen over de gelijkmatig gesnoeide heggen en geniet van de geur van gardenia's. Ik concentreer me op alles om me heen, maar heb het gevoel dat ik het niet echt zie.

'Ook genoeg van de chaos?' zegt een schorre Australische stem in het donker.

Ik schrik. Misschien gil ik zelfs. Ik weet alleen dat ik mijn hand op mijn hart leg en de vloek die op mijn tong ligt, inslik. 'Jezus,' zeg ik uiteindelijk, terwijl mijn hart in mijn oren bonkt en de adrenaline door mijn aderen raast.

'Sorry. Ik wilde je niet laten schrikken.'

Ik doe nog een paar stappen en dan zie ik Lachlan Evans. De schaduwen tekenen lijnen op zijn gezicht, maar ik herken hem. Het donkere haar dat licht golft. De zongebruinde huid. De lichtgroene ogen. De volle lippen. De peinzende blik.

Het is een gezicht dat ik al talloze keren van een afstand heb bestudeerd. Ik ben nieuwsgierig naar wat hij denkt, waar zijn intensiteit vandaan komt en hoe hij precies in deze wereld past, terwijl hij zo anders lijkt dan de andere negentien coureurs die er deel van uitmaken.

Mijn hart klopt misschien langzamer, maar mijn zenuwen staan nog steeds op scherp. 'Heeft je moeder je nooit geleerd dat je niet stiekem naar meisjes moet sluipen?'

'Mijn moeder heeft me veel over vrouwen geleerd.' Hij grijnst naar me op zijn bekende manier. 'Maar het lijkt erop dat jij degene was die stiekem naar mij sloop.' Hij wijst naar de trap waar hij op zit. 'Ik was hier eerst.'

'Dat zeg jij,' mompel ik glimlachend terwijl ik mijn kont op het korte muurtje tegenover hem laat zakken. Elke keer als ik met hem praat, is er iets aan hem wat me op mijn gemak stelt, en nu is dat niet anders.

We staan ongeveer tien meter van de ingang van het feest. Koplampen van aankomende feestgangers verlichten ons terwijl weer een auto een groepje mensen afzet. Iemand lacht en ik draai me om, maar als ik weer kijk, is Lachlans onderzoekende blik nog steeds op mij gericht.

‘Wil je er een?’ vraagt hij en hij houdt me een hard snoepje voor, waarvan het papiertje knisperend klinkt.

‘Nee, bedankt.’ Ik aarzel even. ‘Snoep van vreemden? Dat is een beetje cliché, vind je niet?’ zeg ik plagend.

‘Behalve dat ik geen vreemde ben, en wat is er mis met pepermunt?’

‘Pepermunt?’

‘Ja, pepermunt.’ Hij knikt zonder zich te verontschuldigen en stopt er een in zijn mond.

De onmiskenbare geur verspreidt zich onmiddellijk door de lucht.

‘Er is niets mis mee... denk ik.’

Hij glimlacht. Het is oprecht en zorgt ervoor dat de lijntjes rond zijn ogen rimpelen en zijn neusbrug samentrekt. Het maakt hem jongensachtig, maar ook verrassend mannelijk.

‘En, heb je het?’ vraagt hij na een korte pauze.

‘Heb ik wat?’ vraag ik. Het is fris en ik begin spijt te krijgen dat ik geen jas heb meegenomen.

‘Genoeg van de chaos?’

‘Ja. Misschien wel.’ Ik werp een blik op hem en dan realiseer ik me iets. ‘Ook. Je vroeg of ik ook genoeg had van de chaos.’ Ik knijp mijn ogen samen. Ik heb nog nooit een Formule 1-coureur ontmoet die de schijnwerpers schuwt. ‘Bedoel je dat jij dat wel hebt?’

Hij knikt langzaam en brengt het flesje bier dat ik niet had opgemerkt naar zijn lippen. ‘Misschien.’

Ik snuif. ‘O, kom op. Jullie leven voor dit soort dingen. De schreeuwende fans. De non-stop avances van prachtige vrouwen

– en mannen. De camera's die al je bewegingen volgen.' Maar zodra de woorden uit mijn mond zijn, voelen ze minder zeker dan ze klinken.

Op dat moment realiseer ik me dat hij, in al mijn contacten met Apex Racing – en de coureurs in het algemeen – het minst gecharmeerd is van... of misschien zelfs wanhopig op zoek is naar aandacht.

'Soms wel. Andere keren? Niet echt.'

'En nu is het zo'n moment?'

Hij kijkt naar links, waar weer een auto aankomt, en dan weer naar mij. Zijn schouderophalen is even dubbelzinnig als zijn antwoord. 'Mmm.'

Ik wil meteen weten wat dat geluid betekent, maar het is niet aan mij om dat te vragen, dus neem ik genoeg met een minder indringend onderwerp. 'Het wordt een belangrijke week.'

'Een raceweek is altijd een belangrijke week,' zegt hij.

'Denk je dat de crew alle... problemen, kinkjes, hoe je het ook wilt noemen, heeft opgelost?'

'Kinkjes?' Hij trekt een wenkbrauw op en onderdrukt een grijns als de pepermunt tegen zijn tanden klikt. 'Is dat waarom je me hier in het maanlicht hebt aangesproken? Om over kinkjes te praten?'

'Grappig.'

Hij zet zijn fles op de betonnen trede naast zich terwijl we de opmerking laten bezinken.

Ik kantel mijn hoofd en bestudeer Lachlan Evans, de ondergewaardeerde teamgenoot van Apex Racing. Ondergewaardeerd? Dat is niet helemaal het juiste woord, want hij is net zo getalenteerd als Rossi... maar hij doet het met minder flair. Meer met een rustig zelfvertrouwen, en ik denk niet dat ik daar tot nu toe ooit echt bij stil heb gestaan.

Hij buigt zijn hoofd om mij na te doen terwijl we elkaar

openlijk bestuderen in het donker. Beoordelend. Vragend.

‘De auto’s?’ vraag ik om de plotselinge ongemakkelijke stilte te doorbreken. ‘Denk je dat de race-ingenieurs –’

‘Nog meer over racen? Kom op, zeg.’ Hij grinnikt. ‘Is dat echt waar je het over wilt hebben?’

‘Het is mijn leven.’ Ik haal mijn schouders op en krabbel terug als ik besef hoe belachelijk dat klinkt tegenover een coureur. ‘Ik bedoel, niet zoals dat van jou of van de anderen natuurlijk, maar het biedt mij de mogelijkheid om te doen wat ik doe.’

‘En... vind je het leuk wat je doet, Blair Carmichael?’ vraagt hij. Zijn stem klinkt als honing dat over schuurpapier loopt. Iets aan de manier waarop hij mijn naam uitspreekt en de intensiteit waarmee hij me aankijkt, doet me rillen.

Ik wrijf met mijn handen over mijn armen. ‘Ja, heel erg. Ik hou van de sport, de gemeenschap die eromheen is ontstaan... en het geeft me veel voldoening om F1 en zijn populariteit te gebruiken om mensen in de gemeenschap gelukkig te maken.’

Gemeenschapsambassadeur. Het is een langdradige titel, maar wel een waar ik dol op ben en die ik met enorme trots draag.

‘Zeker. Dat begrijp ik wel.’ Hij tuit zijn lippen en knikt. ‘Ik kan me voorstellen dat het een geweldig gevoel is om kinderen uit alle lagen van de bevolking kennis te laten maken met deze sport.’

‘Dat is het zeker. Vooral voor kinderen die anders misschien nooit de kans hadden gekregen.’ Ik haal mijn schouders op. ‘Maar ja, ik zou die kans ook niet hebben gehad als er geen coureurs zoals jij waren die de sport aantrekkelijk maken.’

Hij lacht. ‘De sport zou ook aantrekkelijk zijn als ik er niet aan meedeed. Ik ben niet zo’n egoïst dat ik op die manier denk.’

‘Dat bedoelde ik niet...’

‘Ik plaag je maar wat.’ Hij valt even stil als er een stel tussen ons door loopt. ‘Word je niet moe van het constante reizen en het feit dat we altijd in de schijnwerpers staan?’

‘Mijn schijnwerpers zijn heel anders dan die van jou. Ik moet er zijn voor een evenement of een kort interview, maar verder let niemand echt op wie ik ben.’

‘Je krijgt zeker wel genoeg aandacht? Goede, slechte en lelijke?’

‘Als je een vaste waarde bent, word je achtergrondruis waar niemand veel aandacht aan schenkt.’

‘Ik denk dat je jezelf onderschat,’ mompelt hij op een manier die me mijn armen over mijn borst doet kruisen.

Het is niet bedoeld als versiertruc, zoals zoveel andere mannen dat zouden doen. Het is meer een constatering die volgens mij bedoeld is om me een beter gevoel te geven. Omdat ik niet goed weet hoe ik moet reageren, wijs ik naar onze omgeving en kom ik terug op zijn oorspronkelijke vraag. ‘En toch ben ik hier nu, nietwaar?’

‘Dat is waar. Ik wist niet zeker of dat kwam door de mensen binnen of door de persoon met wie je bent gekomen,’ zegt hij.

‘Misschien wel allebei,’ geef ik toe.

Hij haalt zijn schouders op. ‘Voor de goede orde, als ik moest kiezen tussen hier bij jou zijn of daar bij hen... dan is het antwoord duidelijk.’

‘O.’ Ik knipper met mijn ogen, verrast door zijn antwoord.

‘Sorry. Dat kwam er verkeerd uit.’ Hij steekt zijn handen omhoog en grinnikt. ‘Het is meer... soms kiezen mensen de verkeerde dingen om zich op te concentreren. Dat is de laatste tijd een terugkerend thema tussen mij en mijn teamgenoot.’

‘Dat lijkt tegenwoordig een rode draad te zijn,’ mijmer ik. *Is dat niet een deel van de reden dat ik hier nu ben?*

‘Weet je zeker dat je er niet een wilt?’ Hij houdt een pepermuntje omhoog dat weer tussen zijn vingers knispert.

‘Ik weet het zeker. Maar bedankt.’

Hij kauwt op de binnenkant van zijn wang. ‘Dus een

Amerikaan die in de F1 werkt. Hoe is dat zo gekomen?’

‘Ik ben een dochter van een militair en ben veel verhuisd binnen Europa, van basis naar basis, tot we uiteindelijk in Italië terecht kwamen. Ons huis stond vlak bij een circuit en daar brachten we onze weekenden door. Het was toen een goedkope manier om met het gezin iets te doen. Daar heb ik op het juiste moment de juiste mensen ontmoet.’ Ik haal mijn schouders op. ‘Zoiets.’

‘Waarschijnlijk een beetje geluk en wat doorzettingsvermogen van jouw kant.’

‘Dat is waar.’ Ik knik en denk aan hoe moeilijk het voor de eens zo verlegen versie van mij was om die introducties te krijgen die mij op het pad hebben gebracht waar ik nu ben.

‘Ik was even de draad kwijt. Waar was je?’ vraagt hij.

‘Nergens.’ Mijn glimlach is vluchtig en bitterzoet als ik denk aan alle eerste keren die ik op dat circuit heb meegemaakt. ‘Er heeft zich daar gewoon veel afgespeeld. Achter de schermen. Hoe mijn leven zich heeft ontwikkeld.’ *Hoe dat nog steeds voortduurt.*

‘Waarom zeg je dat op die manier?’

‘Zomaar.’ Ik schraap mijn keel en werp een blik op de ingang en het feest dat nog steeds achter de deuren gaande is. ‘Gewoon een verleden, maar wel een die de moeite waard was. Ik hou van mijn werk.’

Hij bestudeert me even en ik ben bang dat hij te veel ziet. Maar de nieuwsgierigheid die in zijn gezicht te lezen is, verdwijnt wanneer hij glimlacht. ‘Het is een verdomd cool verleden.’

‘Zegt een F1-coureur die de beste baan ter wereld heeft.’ Ik rol met mijn ogen om te laten zien hoe grappig zijn opmerking klinkt, maar ik waardeer het wel. ‘En jij? Jij bent begonnen met karten. Was het altijd al je ambitie om F1-coureur te worden?’

‘Is dat niet de ambitie van ons allemaal?’ vraagt hij. ‘Ik denk het wel, maar ik weet het niet. Je kunt vast wel alle interviews die ik ooit over dit onderwerp heb gegeven op Google vinden,’ zegt hij,

waarna hij zijn stem dempt en naar me toe leunt. 'Of ben je op zoek naar mijn diepste, donkerste geheimen?'

'Hoe wist je dat ik daarop uit was? Ik ben op zoek naar de laatste roddels,' zeg ik lachend. Ik weet wel het een en ander over Lachlans opkomst in de F1, net als over alle andere coureurs, maar we hebben nog nooit zo met elkaar gepraat. Het is leuk, en hoewel ik zijn persoonlijkheid al van een afstand heb kunnen observeren, is het van dichtbij veel leuker.

'De roddels, hè?'

'Ja. Vertel me eens iets wat niemand van je weet.'

'Je bedoelt buiten mijn verslaving aan pepermunt?'

'Ja. Buiten dat.'

'Dat is een moeilijke,' mijmert hij terwijl hij achteroverleunt op zijn ellebogen, zijn lippen getuit in gedachten. 'Ik heb een enorme kennis van willekeurige feiten over dieren.'

'Wat?' Ik lach. Dat had ik niet verwacht.

'Ja,' zegt hij met een bevestigend knikje. 'Toen ik klein was, wilde ik dierenarts worden, dus heb ik alles geleerd wat ik kon over dieren. Hoe vreemder het feit, hoe beter, want dan kon ik zelfs de moeilijkste gevallen oplossen.'

'Dierenarts, hè?'

'Dat Formule 1-gedoe is maar een tijdelijke baan.'

'Iets om de tijd mee te vullen.'

'Yep.' Zijn glimlach verspreidt zich langzaam over zijn lippen. Er zit een jongensachtige charme in die ik nog niet eerder had opgemerkt. 'Ik vul gewoon de tijd tot ik de moed heb verzameld om mijn dromen na te jagen.'

'Als ik zou zeggen dat ik je niet geloof, zou je me dan een van die willekeurige weetjes vertellen?'

'Wil je een feitje over dieren?'

'Ja. Ik wil zien hoe groot je kennis is.'

'Even kijken.' Hij frons zijn wenkbrauwen terwijl hij nadenkt.

‘Een kolibrie is de enige vogel die achteruit kan vliegen.’

Ik grinnik. Hij sprak echt de waarheid. ‘Oké. Prima. Maar hoe gaat dat willekeurige feitje je helpen om de wereld te redden?’

Zijn gezicht licht op. ‘Ik was nog maar een kind. Ik wist niet beter of dat feit had de wereld kunnen redden. Ik ben nog niet klaar, Blair.’ Hij knipoogt. ‘Ik word alleen maar beter met de tijd.’

Zijn woorden blijven tussen ons hangen terwijl we elkaar aankijken; onze zachte glimlach blijft op ons gezicht staan alsof we het meest belachelijke geheim hebben gedeeld dat er bestaat, terwijl dat helemaal niet zo is.

‘En jij?’ vraagt hij uiteindelijk, terwijl hij de comfortabele stilte doorbreekt. ‘Wat wilde jij doen om ooit de wereld te redden?’

De willekeurige herinnering komt uit het niets bij me boven en maakt mijn glimlach nog breder. ‘Ik wilde leren vliegen.’

‘Als piloot?’

‘Nee, ik wilde vliegen. *Alleen ik*. Ik wilde leren hoe ik met mijn armen moest flapperen en vliegen, zoals ik dat in mijn dromen kon.’ Normaal gesproken zou ik blozen vanwege deze gekke beken-tenis, maar vreemd genoeg voel ik me niet belachelijk bij hem.

‘Kun je vliegen in je dromen? Dat is geweldig.’

‘Nu niet meer. Alleen toen ik klein was... vandaar dat het een wens van mij was.’

‘Oké. Dat is een goede reden. Had je een bestemming in gedachten of...’ De glimlach keert terug en speelt om zijn mondhoe-ken. ‘Of wilde je gewoon door de buurt vliegen?’

‘Hé, maak mijn plan om de wereld te redden niet belachelijk.’

Hij houdt zijn handen omhoog. ‘Ik maak je niet belachelijk. Maar als je om een of andere reden achteruit had moeten vliegen, was ik waarschijnlijk degene geweest die had kunnen bedenken hoe je dat moest doen. Dus zoals ik het zie, was dit gesprek voorbestemd.’

Voordat ik iets kan zeggen, krijg ik een berichtje.

Emilio: Ik sta bij de ingang.

Net als ik het appje heb gelezen, zie ik de koplampen. 'Ik... eh... mijn lift is er,' zeg ik en ik sta op, verbaasd dat ik niet meer zo graag weg wil.

Ik vind Lachlan Evans leuk. Ik bedoel, ik heb hem altijd al leuk gevonden – hij is aardig en kan goed met mensen omgaan – maar dit gesprek heeft me doen beseffen dat hij grappig en charmant is en... zoveel meer dan de intense coureur die in hetzelfde team zit als Rossi.

Hij staat op. 'Ik loop wel even met je mee naar de auto.'

'Nee, dat hoeft niet...'

'Doe me een plezier,' zegt hij en hij legt heel even zijn hand op mijn onderrug om me voor te laten gaan.

'Dank je, maar...' Ik stop en draai me om. Door mijn onverwachte actie botst Lachlan tegen me aan. We staan borst tegen borst.

Zijn eau de cologne.

De pepermint in zijn adem.

De warmte van zijn stevige lichaam tegen het mijne.

Het duurt maar een fractie van een seconde voordat we met een geschrokken zucht en excuses op onze lippen uit elkaar springen.

'Ik zorg ervoor dat je veilig instapt,' zegt hij, terwijl zijn ogen even wegstijgen en dan terug naar de mijne komen.

Schrok hij daar net zo van als ik?

Zijn onbewogenheid is even ondoorgrondelijk als zijn stilzwijgen, maar hij gebaart me door te lopen. Ik doe een stap achteruit en draai me om naar de oprit.

Het duurt misschien maar een paar seconden om bij de draai in de oprit te komen, maar ik ben me nog nooit zo bewust geweest van iemand achter me. Het geluid van zijn voetstappen. Het toevallige contact van zijn arm tegen de mijne.

‘Ah, het is Emilio,’ zegt hij als we dichterbij komen en een van de Apex-crewleden in de bestuurdersstoel herkent. Lachlan opent het achterportier en buigt zich voorover zodat ze even kunnen praten, voordat hij opzijaagt zodat ik kan instappen. We staren elkaar even aan in die kleine ruimte. Zijn stem wordt zachter. ‘Bedankt voor het gesprek, Blair.’

‘Bedankt voor het gezelschap.’ Ik knik en schuif op de passagiersstoel.

Hij steekt me een pepermuntje toe. ‘Een klein bedankje voor je tijd. Als aandenken aan mij.’ Hij knipoogt en ik rol met mijn ogen.

Hoe kan deze man in hemelsnaam nog single zijn?

‘Alsof ik die achteruitvliegende kolibrie ooit zou kunnen vergeten.’ Ik glimlach en neem het aan. Net voordat hij het portier dichtdoet, zeg ik: ‘Lachlan?’

‘Hm?’

‘Om het noorderlicht aan de hemel te zien dansen.’

Zijn ogen vernauwen zich. ‘Wat?’

‘Waar ik heen wilde vliegen,’ zeg ik en dan trek ik het portier dicht. Het is heel vreemd. Ik heb daar al jaren niet meer aan gedacht. *Waarom nu? Waarom dacht ik daar nu aan?*

Onze blikken kruisen elkaar door het gesloten raam, hij heeft een glimlach op zijn gezicht terwijl hij knikt.

‘Alles goed, Blair?’ vraagt Emilio vanaf de voorstoel, terwijl mijn ogen nog steeds op Lachlan gericht zijn.

‘Ja, bedankt dat je me komt ophalen.’

‘Geen probleem,’ zegt hij terwijl hij de auto in de versnelling zet en wegrijdt.

Ik ken Lachlan Evans.

Iedereen kent hem. Ik heb hem in de garage gezien – dat is moeilijk te vermijden als je tijdens het seizoen maand na maand naar dezelfde steden reist – en ik heb met hem gewerkt. We kennen elkaar, maar we zijn geen vrienden.

Maar terwijl we weggrijden, merk ik dat ik terugkijk naar de schemerige gestalte in de nacht, die daar staat en naar de auto staart.

En ik denk aan hem, aan kolibries, knisperende pepermuntjes en het noorderlicht, lang nadat ik dat eigenlijk al niet meer zou moeten doen.

Er is iets aan Lachlan dat me vanavond raakte: zijn ongegeeneerde eerlijkheid. *Zijn stille charme.* Zijn subtiele humor. Wat vreemd dat we nog nooit eerder echt hebben gepraat.

Ik concentreer me op zijn schaduw totdat deze één wordt met de nacht.

Hoewel, ik denk dat het feit dat ik met zijn teamgenoot date, daar weleens de reden voor zou kunnen zijn.